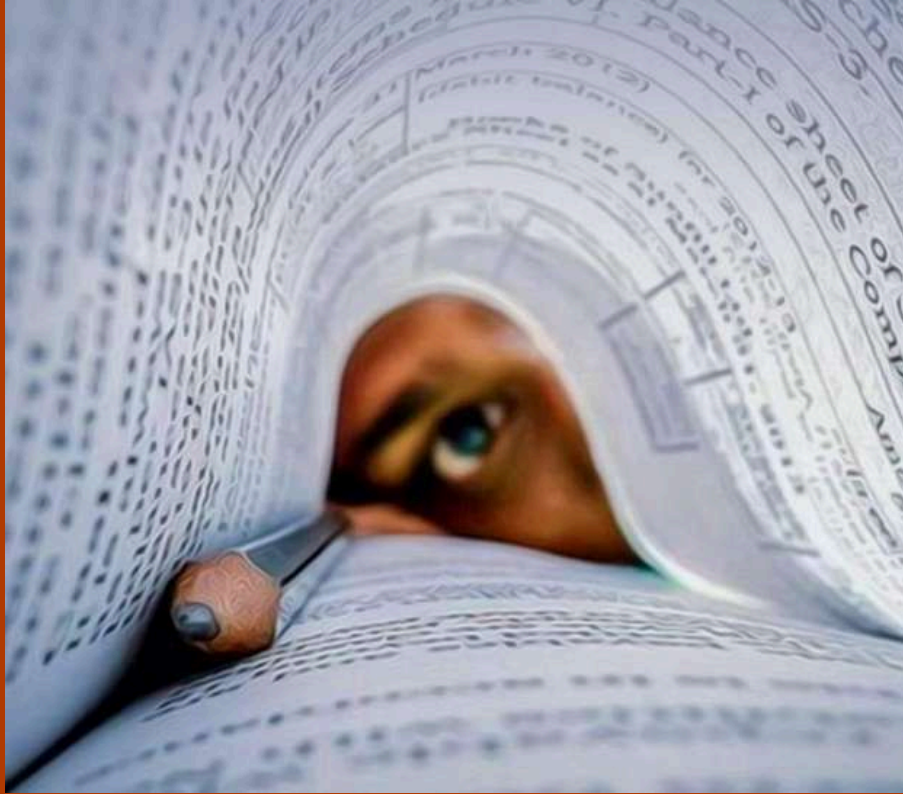

SOUND HORN

Butlletí tardor
2024

ELrnixat

ASS. ES PURNA

EL RUIXAT

(Una introducció una mica rara)

Els anys passen. L'any 2009, un fort aiguat, després de quatre mesos de sequera, va envair la zona de Ooty, en els monts Nilgiri, Tàmil Nadu, l'Índia.

Aquell estiu 2009, un grup de turistes, dues famílies amb fills, havien visitat Kerala.

Va ser un Agost de molta calor; els elefants caminaven per la carretera, assedegats i els nens, gairebé adolescents també assedegats d'aventures i de vacances de somni.

Aquell estiu del 2009 muntats amb autobús, calor, humitat i brutícia, van ser un cultiu

propici de puces o altres insectes, que van arremetre contra les cames blanques del nen.

En les nits les picades semblaven cremar la pell i va començar la febre. Uns amics van informar les famílies que a part del tractament mèdic per al nen, deixessin Kerala i anessin a les Muntanyes Nilgiri, en Tàmil Nadu, ja que la calor i la suor que sentien en Kerala, no ajudava a la cicatrització de les ferides. En els Montes, a 3.500 metres, poca calor.

Els quedaven molts dies de vacances. Així que van emprendre el viatge cap a les Muntanyes Blaves, anomenades Montes Nilaçiri (Nila Muntanya Çiri Blava).

Van passar uns dies a l'Hotel Preeti Palas, en el centre de la ciutat de Ooty.

Preety Palas un bon hotel, amb menjador internacional, els nois podien menjar patates fregides i entrepans de formatge calent. Els nois estaven super contents.

Aquell estiu 2009, un grup de turistes, dues famílies amb fills, havien visitat Kerala.

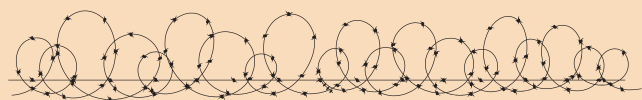
Com el propòsit d'aquestes vacances era no gaudir de moltes comoditats, l'estada a l'Hotel Preety Palas no encaixava en el pla. Als tres dies de ser a l'hotel, el pare irlandès va trobar a una família autòctona que llogava una casa vacacional. Als pares els va semblar una bona solució. Van visitar Vrindavan, una casa xalet amb jardí, en un resort turístic anomenat Hobbart Resort, molt voltat al llogaret de GandhiNagar, a dos quilòmetres del centre de la ciutat de Ooty.

Aldea de GandhiNagar de dalt

Els nois van tornar a agafar una rebequeria i es van tancar a les seves habitacions amb els auriculars en les oïdes. La mare catalana s'apodero de la cuina i el pare de la família irlandesa no estava molt temps a casa, es nomeno encarregat d'encàrrecs, pujava i baixava a la ciutat de Ooty, intentant alliberar-se a estones d'una filla amb atacs de plors i retrets.

Des de la finestra de la cuina es podien veure les casetes del llogaret. La mare pensava -Com poden sostenir-se, gairebé penjades en el vessant de la muntanya?, només unes escales de pedra partien el llogaret, quedant les casetes de mà dreta i les casetes de mà esquerra, les de mà esquerra eren les que estaven al costat del filat que separava Hobbart Resort de GandhiNagar.

Què significava el filat? En aquells dies, la mare no tènia ni idea.

Aquest horrible filat que lluia i llueix un forat per on pot passar una persona, no gaire gran ajupida, no és perquè no entrin les vaques i els animals en el resort i es mengin les flors dels jardins.

No, això només és una excusa que els habitants fixos de les cases del resort li van explicar a la mare catalana. La realitat és que les famílies que vivien fixes a les seves cases de propietat del resort de Hobbart, ja que no totes eren vacacionals, no els agradava la presència de les gents del llogaret, famílies de castes molt baixes, la casta és la divisió social a l'Índia; en Tàmil Nadu, des del govern de Perinan en 1947, teòricament s'abolien les castes, però continuen vigents, com i perquè, perquè no se sap, només podem dir que existeixen.

Les gents del llogaret, només creuaven el filat per a anar a treballar als jardins, com a jardineres, en les neteges de les cases, treballs domèstics, per a passejar als gossos de les famílies adinerades. A Hobbart tampoc entraven els venedors ambulants ni els camions de recollida d'escombraries, això era treball diari de qualsevol jardiner que acceptés aquesta labor a canvi d'unes quantes rupies.

El treball de recollir escombraries i fer-les desaparèixer

Com i on?

Bona pregunta

La casa Vrindavan era Mary, molt petita, molt callada, sempre amb el seu cap cobert per un mocadoret de llana, l'encarregada de recollir les escombraries, així com de regar les plantes del jardí, repassar la gespa amb unes grans tisores -ja fa molts anys que existeixen màquines tallagespa- va pensar la mare catalana. Aclarim, en aquells dies la mare estava bastant confosa amb totes aquestes novetats índies, que, encara que feia anys que visitava l'Índia, mai havia conviscut inclosa, és un dir, en la vida social diària. Ella havia estat temporades en Centres de ioga, meditació i altres pràctiques espirituals, però amb poc coneixement de l'altra realitat índia, la que 1 euro són 60 rupies i que un 70 per cent de la població no li ho poden gastar en pa de motlle, perquè el preu és de 40 rupies.

Mary també rentava la roba i la tendia, la recollia, doblegava i la hi lliurava a la mare. Mary no acceptava que la mare catalana li pagués, la mare catalana havia de pagar a Sarda, la vigilanta de la casa Vrindavan que vivia en la planta baixa, gairebé soterrani.

La casa Vrindavan era propietat d'un metge de Hyderabad, que tenia aquesta segona casa apta per a llogar a les muntanyes, és a dir que la família que el pare irlandès va conèixer, evidentment no eren els amos de la casa, si no els cuidadors, Visw i Saradha, que cuidaven i organitzaven la casa vacacional. Parlant de castes, Visw i Saradha no tenien casta, eren gent de tribu, de la tribu Badaga, que viuen en els NilGiri... això seria una altra llarga història.

Els dos adolescents estaven molt enfadats, aquest canvi de lloc, de Kerala al Tàmil Nadu, no els havia agradat res de res. Al noi se li anaven curant les ferides de les cames i la ciutat de Ooty, amb un centre de ciutat comercial, un parc Botànic, un supermercat on trobar productes occidentals, dues o tres cafeteries, molts hotels i bastants restaurants, podien ser un bon substitutiu al Ashram de Amma en Parayakedavu, en l'estat de Kerala.

Allí els joves havien fet amics i col·laboraven en un programa de confecció de bosses de roba, fetes amb el material usat en les pancartes de carrer, que serveixen per a promocionar als partits polítics en les eleccions.

Aquest voluntariat, els donava llibertat, perquè mentre els adults se socaraven en la cuina, els joves amb altres nois i noies occidentals i alguns autòctons anaven a recollir les pancartes dels tenderetes que les guardaven per al Ashram de Amma.

Ah!!!!!!! Perdó i qui és Amma i que és un Ashram?

Ashram entrada del temple

Amma és una yogini, és a dir una monja que segueix els antics ensenyaments del ioga, com autènticament es fa a l'Índia. Ella quan va decidir aquest mode de vida, renunciar al matrimoni, a crear una família, a tenir una llar i un treball, a poder construir-se una casa, etc. Els seus pares la van prendre per boja i van decidir accelerar les seves noces. Van buscar a nois de la seva edat, d'unes famílies semblants, i van emprendre la difícil tasca de buscar pretendenta a la seva filla. Ella, Amrita, davant tals proposicions, es va escapar de la llar paterna i vagabunderia per la platja, es compta, es diu, que ella cantava a Déu i que els ocells del cel li tiraven trossets de peix llaura alimentar-la.

Amrita Amma adolescent

No van passar molts dies de deambular per les platges pròximes a la casa dels seus pares, que aquesta joveneta, Amrita, es va trobar amb un noi passejant només també per la platja.

Van estar parlant, el noi estava desorientat, era un bon estudiant, però sofria d'un gran buit interior.

Es va unir a Amma en les pregàries i en el cant devocional.

Quan els pares de Amma es van assabentar que caminava per les platges acompanyada d'un home, es van horroritzar: els seus germans van anar a buscar-la i saltant-me molts episodis, gens fàcils ni per a Amma ni per a la família, el pare de Amma va decidir oferir a la seva filla com a herència el corral de les vaques de la seva granja, perquè ho organitzés i fos el seu lloc per a cantar i orar. També van acollir a l'estudiant i li van oferir una habitació a la casa. Així comença Amma a convertir un estable en convent.

En l'actualitat aquest convent (Ashram) allotja a molts centenars de persones que visiten el lloc i lloguen a un preu mòdic una habitació i ofereixen 2 hores de treball voluntari per als programes que Amma porta, a canvi el Ashram dona un bon desdèjuni, menjar i sopar, vegetariana i molt nutritiva gratuïtament als voluntaris.

També meditació durant el matí i la tarda i cants devocionals.

Amma

Per què la família catalana i la família irlandesa van decidir viatjar amb els seus fills adolescent a l'Índia i passar l'estiu en aquest lloc prop del mar, a Kerala l'Índia, un estiu de l'any 2009?

CONTINUARÀ...

LA VACA ÍNDIA

OCTUBRE 2024

Enguany ha estat un any amb molts canvis per a Es Purna. La nostra Associació ha madurat. Se'ns coneix i confien en nosaltres. Tenim la nostra seu i oficina en el llogaret de GandhiNagar, Ooty. La nostra assistenta social visita en les seves llars a les persones que demanen ajuda, ella i la responsable de Es Purna a l'Índia, analitzen el cas, es posen en contacte amb la Junta Directiva i entre totes decidim. Moltes vegades, aquestes persones, només necessiten ser escoltades, tenir un grup social, estar ocupades alguna tarda...

Per aquesta raó en el programa **SAVITRI**, hi ha diverses tardes a la setmana que fem reunions, on es parla d'alguns temes de l'interès general, es pren cafè i t'amb dolços, les persones que acudeixen la majoria són persones majors i nens, els seus nets i amics dels nets.

També les ancianes porten alguna meditació en tàmil, i cantem el OM. Els nens ballen i canten cançons típiques dels Nilgiri.

Es rep a les persones, sempre hi ha un somriure en els rostres de nostres "espurnes".

En l'actualitat tenim 35 famílies a les quals se'ls reparteix bossa alimentària mensual i altres estris de primera necessitat, productes de neteja de la llar i personal, mantes, roba d'abric, bosses personificades a les famílies amb nens i ancians, ja que per prioritat les nostres famílies

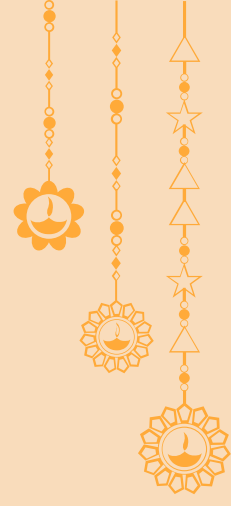
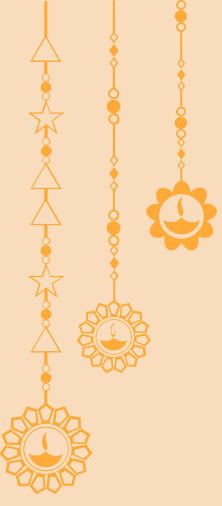

Ancians, famílies monoparentals, famílies amb orfes (avis que tutel·len als seus nets per no tenir suport patern o manca d'ells.)

Es tutel·len 2 nens en extraescolars, dins del programa **USHA** i es reparteix material escolar dues vegades per semestre escolar.

També hem emprès un programa d'alfabetització a dones de les tribus Kurumba i Irula de la jungla del Nilgiri. Es dona suport al projecte de costura per a dones de les tribus portat per l'Associació Saras Trust i el govern Nilgiri.

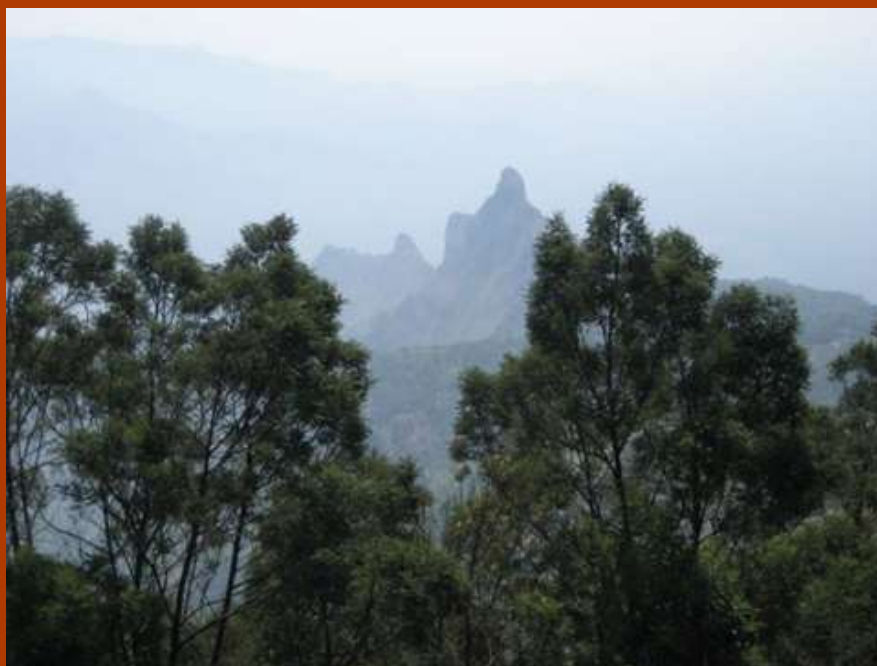

“Només l'educació pot trencar el cercle de la pobresa”

MOLTES GRÀCIES

NAMASTE

BBVA

ES PWRNA

ES460 182 930590 020 157 8949